

aldeles sikkert fra det overvejende Flertal af Kommunalraadene faa et Svar, der gik ud paa, at man maatte tilraade den foreslaaede Bestemmelse.

Endvidere har man anført imod Lovforslaget, at det berørte et Spørgsmaal, som var henvist til Behandling i en særlig Kommission, nemlig Invalidekommissionen. Denne Paastand har neppe overdrevent meget paa sig. I hvert Fald er det udtalt fra kompetent Side, at man ikke kan indse, at der er noget til Hinder for, at det foreliggende Forslag bliver ophøjet til Lov.

Jeg vil hævde, at Stemningen ude i Landet er aldeles overvejende for det foreliggende Lovforslag. Man kan ude i Landet ikke indse, at der er nogen rimelig Grund til at opretholde den Bestemmelse, vi nu have i Alderdomsunderstøttelsesloven. Jeg tror, at overmaade mange ude i Landet dele den Opfattelse, som f. Eks. ogsaa den højtærede Indenrigsminister i Fjor gjorde sig til Talsmand for den 27. Marts i Landstinget, idet han brugte Ord som disse: „Der er ikke Tvivl om, at den nugældende Bestemmelse i mange Tilfælde rammer haardt Folk, der have vist vedholdende og stærk Iver for at holde sig fri for Fattigvæsenet“. Jeg tror, at det er fuldstændig rigtigt, og Stemningen forekommer mig, som sagt, at være aldeles overvejende for at gennemføre denne humane Bestemmelse. Spørgsmaalet har været paa Tale ved mangfoldige Lejligheder ude i Landet, ikke alene ved Vælgermøder, hvor det ogsaa meget ofte har været fremdraget, og hvor der aldrig har været rejst nogen stærk Modstand imod Tanken, men ogsaa andre Steder. Jeg finder saaledes Anledning til at gøre opmærksom paa, at de fynske Husmænds Landboforeninger — en meget stor Organisation — ved sit Delegeretmøde den 28. Maj 1906 vedtog en Resolution om dette Spørgsmaal, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse. Den lyder saaledes: „De fynske Husmænds Landboforeninger beklage, at Regeringen ikke har gennemført en Revision af Alderdomsunderstøttelsesloven, særlig med Hensyn til Nedsættelse af Tiden fra 10 til 5 Aar, hvor Fattighjælp ikke maa være modtaget, og opfordrer herved Regeringen og Rigsdagen til at optage samme Forslag i førstkommende Samling“. Dette lille Eksempel viser, at man ude i Landet har sin Opmærksomhed henvendt paa det uheldige i den nugældende Form

og i stedse videre Kredse ønsker Loven forandret i den Retning, det foreliggende Forslag foreslaar.

Jeg synes, der er meget, der taler for at søge at faa dette lille Lovforslag ophøjet til Lov. Der er tidligere anført en Række Ting til Begrundelse heraf, og jeg skal derfor ikke spille Tiden med at gentage, hvad der i saa Henseende tidligere er sagt her i Folketinget og i Landstinget. Jeg skal kun ganske kort gøre opmærksom paa, at det vist vil være meget rimeligt, om man nu lavede Bestemmelsen om de 10 Aar om til 5, bl. a. ogsaa, fordi vi have en Lovbestemmelse, ifølge hvilken Fattighjælp skal eftergives efter 5 Aars Forløb, naar der fremsættes Ønske derom. Der synes ikke at være mindre Grund til at vedtage denne Bestemmelse, naar vi se hen til, at vi have en Lovbestemmelse angaaende Æresoprejsning, ifølge hvilken Personer, der have været straffede for en eller anden i den offentlige Mening vanærende Handling, udmærket godt kunne komme til at nyde Alderdomsunderstøttelse, saa snart de faa den Æresoprejsning, som de ifølge den gældende Lov kunne faa efter 5 Aars Forløb. Naar det er Tilfældet, synes jeg, at det er aldeles urimeligt, at de hæderlige gamle, som ikke have gjort noget som helst, men blot ere fattige og en eller anden Gang maaske under en Arbejdsløshedsperiode have modtaget en Smule Hjælp, skulle være daarligere stillede end de andre, jeg lige har omtalt. Jeg vil derfor saa varmt, jeg kan, anbefale Forslaget til hurtig og velvillig Fremme her i Tinget.

Jeg er tilbøjelig til at tro, at naar det nu om ikke ret lang Tid bliver sendt til Landstinget, vil der i Aar være tilstrækkelig Tid for det til at overveje Lovforslaget og eventuelt ophøje det til Lov. Landstinget har nu i 2 Aar drøftet Forslaget. Det første Aar naaede man til at afgive en ganske kort Beretning, sidste Aar naaede man, saa vidt jeg erindrer, ikke saa vidt. Jeg haaber imidlertid, at naar man i Aar faar Forslaget derop, vil man have tilstrækkelig Tid til at overveje det. Jeg fristes i øvrigt til at sige, at for mig staar det saaledes, at Spørgsmaalet om Vedtagelsen eller ikke Vedtagelsen af dette Lovforslag er et Spørgsmaal om god Villie eller ikke god Villie. Har man god Villie til at ophøje Forslaget til Lov, nu vel, saa bør man gøre det og ikke betænke sig. Hermed skal jeg anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.